Z pamětí amerického detektiva

Léona Cliftona

Deset let přikován

eKnizky.sk

Deset let přikován

Z pamětí amerického detektiva

LÉONA CLIFTONA

EKNIZKY.SK

Deset let přikován by eknizky.sk is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License, except where otherwise noted.

Obsah

I. 1

II. 13

III. 29

IV. 37

V. 55

I.

»Nuže, mistře, je to už hotovo?«

Tak oslovil Léon Clifton starého zámečníka, Johna Blockse, vkročiv do jeho dílny v 39. avenue.

Denní práce byla již skončena; proto nalézal se. Blocks v dílně sám. Stoje u svěráku, v němž vězela železná tyčinka, držel v pravici velký pilník a nahlížel do nákresu.

Starý Blocks byl znamenitý odborník.

Clifton svěřil mu zhotovení zvláštního zámku, který sám vynalezl, a kterým chtěl opatřiti všechny dveře ve svém domě; dosavadní zámky nezdály se mu dosti bezpečnými od té doby, kdy

— vrátiv se s rodinou z delšího výletu — shledal okolo klíčových dírek některých zámků stopy vosku. Jeho sluha, jemuž mohl úplně důvěřovati, sice se zaříkal, že nikoho nepustil do domu a že bez jeho vědomí nikdo tam nemohl vniknouti. Však Clifton přece uznal vhodným, svůj majetek ještě lépe zabezpečiti. Měl šťastný nápad, jehož výsledkem byl výkres mechanismu nového zámku, zcela jednoduchého a při tom přece nedobytného,

Block přislíbil mu, že zámek zhotoví a jeho tajemství nikomu neprozradí. Aby mu to někdo z jeho pomocníků snad neodkoukal, pracoval na zámku vždy až po odchodu svých lidí z dílny.

»Hotovo? Hotovo?« opětoval Clifton.

Blocks zavrtěl hlavou.

» Promiňte, mr. Cliftoně; však práce nechce se mi dařiti!«

»Aj!« podivil se Clifton. »Tomu nemohu ani uvěřiti! Takový mistr —«

»A přece!« mrzuté doznával Blocks. »Ty hloupé myšlenky činí mne rovna nedoukem.«

»Tíží vás snad něco, mistře? Nějaká starost?«

»Sám se v tom nevyznám, mr. Cliftone! Skoro bych se domníval, že pozbývám rozumu.«

» A z čeho tak soudíte ?«

» Povím vám to, mr. Cliftone, ač, bude-li vás to zajímati. Prosím, posaďte sek ukázal mu na nedalekou lavici.

»Nuže, vyprávějte!« vyzval jej Clifton, podal mu cigaretu, a sám si také zapálil.

Odfukuje obláčky vonného dýmu a zamyšlen, dívaje se na výkres, zahovořil Blocks: »Vynořilo se to z mé paměti teprve včera. Někdy jeví se mi to dosti určitě, jindy však zase jakoby v mlze. Myslím však, že se to skutečně sběhlo, ač nezačínám-li opravdu blázniti.«

»Jsem věru zvědav!« prohodil Clifton.

»Když jsem včera večer pracoval zde sám na vašem zámku, pojednou zjevilo se mi v duchu

malé sklepení, ozářené lucernou. V koutě planul oheň ve výhni, u které stál muž, jehož obličej byl zastřen černou škraboškou. Muž ten rozdmýchával oheň měchem. Byla tu také kovadlina, perlík a jiné nástroje. U jiné zdi spočíval druhý muž, též maskovaný. Ruce i nohy měl spoutány provazem. Ve zdi byl zapuštěn veliký železný kruh, od něhož splýval dlouhý řetěz. — Na tohle vzpomněl jsem si včera, mr. Cliftone.«

»A to vás tak vyrušuje ?« podivil se Clifton.

»Ovšem. Vždyť jsem něco takového musil viděti. jinak bych si toho nebyl připomněl!«

»Snad jste viděl někde takový výjev zobrazený,« mínil Clifton. »Stává se, že po letech živě se upamatujeme na věc, na kterou jsme si dlouho ani nevzpomněli.«

Blocks zavrtěl hlavou.

»Přemýšlel jsem o tom v noci i po celý dnešní den. Někdy objevila se v mé mysli naprostá

prázdnota; však chvílemi zase vynořilo se z ní něco nového. Sdělím s vámi, mr. Cliftone, co mi obraznost ještě předvedla.«

»Poslouchám,« řekl Clifton.

»Opět jsem viděl již dříve zmíněný sklep,« pokračoval Blocks; »však k oněm dvěma mužům přibyl třetí. Člověk ten vrhl do ohně železný prut, vykoval z něho jakousi obruč, načež ji upevnil k řetězu ve zdi. Obruč potom položil onomu spoutanému kolem pasu, a její konce spojil rozžhavenými nýty. Po té zhotovil dva železné náramky, jež spojil zase menším řetězem; a když je byl navlékl přikovanému na ruce, upevnil jejich, přes sebe přesahující konce šrouby a maticemi.«

»Hm, to je už zvláštní představa!« zabručel Clifton.

»Přikovaný člověk! A k tomu takové podrobnosti oné práce!« ' .

»A ještě podivnějším to nazvete, mr. Cliftone,

když vám řeknu, že jsem si vzpomněl, kdo to byl, jenž neznámého přikoval. Já jsem to byl, mr. Cliftone!«

Starostlivě zahleděl se Clifton na Blockse.

»Mistře, nemáte horečku? Chutná vám jísti ?«

»Zdá se mi, že jsem zcela normální, až na ty záhadné představy,« odvětil Blocks.

»Pamatujete se ještě na něco?«

»Ovšem. Zdá se mi, že jsem byl v nádherném pokoji s mužem, na jehož jméno nemohu se upamatovati — myslím však, že mi přec jen bylo známo — a člověk ten nabídl mi jakýsi nápoj, podivně chutnající.

»A co potom ?«

»Člověk ten mi něco vykládal — nepamatuji se již, co to bylo já jsem potom svlékl kabát, vyhrnul rukávy košile, a on se mne dotýkal prsty pod pažemi. Zdá se mi, že jsem potom lítal. Toť vše, mr. Cliftone. Není to podivné ?«

Clifton se zamyslil.

»Je to zvláštní případ podráždění fantasie,« řekl po chvíli. »Myslím však, že jste něco podobného vůbec neprovedl; však také doufám, že váš rozum zůstane v pořádku. Zatím, žádám vás, nemyslete již na to, a nikomu se o tom nezmiňujte. Navštívím vás zítra zase touto dobou. Bude-li vám možno, pokuste se o dohotovení mého zámku. Možná, že k vám zase přijdu, že vám podám vysvětlení vašich podivných představ. «

Rozloučil se s Blocksem a vyšel ven. Cestou přemýšlel o tom, co s ním byl mistr sdělil.

Bylo to skutečně záhadné, nechtěl-li věřiti, že u Blockse objevují se známky šílenosti.

Příštího dne vyhledal proslulého psychiatra, s nímž byl osobně znám.

Dr. Pun přátelsky jej uvítal a hned se ptal, čeho si přeje.

»Rád bych z vašich úst, pane doktore, slyšel vysvětlení případu, jenž mne naplnil úžasem,«

odvětil Clifton, a hned začal vyprávěti o zámečníkovi, zamlčev jeho jméno.

Dr. Pun potřásl hlavou.

»Zdálo by se to býti skutečně začínající pomateností. Přece však zase mohlo by býti pravdou, že zámečník viděl skutečně vše, jak vám vylíčil. Soudím, že podlehl účinkům durmanu.«

»Vím sice, že kořeny, listy i plody durmanu jsou otravné; že by však takovým způsobem durman účinkoval na člověka —«

»Hned vás přesvědčím — aspoň pokud lze věřiti starým zprávám. Mám zde celou literaturu, pojednávající o rostlinných opojných jedech,« ukázal na skříň s knihami. »Rozpomínám se, že je v nich také několikrát zmínka o durmanu.«

Nejdříve vyňal starou knihu, jejíž titulní list ukázal Cliftonovi. Z toho seznal detektiv, že je to spis v jazyku německém.

Bylo to dílo M. S. Hosmanna »Fůrtreffliches

Denkmal der gbttlichen Regierung«, vydané r. 1701 ve Frankfurtě.

Dr. Pun ukázal mu nezdařilý obraz durmanu, a podal mu popis rostliny a vylíčení jejích účinku.

»Rozvláčně líčí zde. autor,« řekl dr. Pun, »kterak »datura« nebo »dutroa« užívá se v Indii a také »u jiných mouřenínů« k tomu, aby lidé pozbyli paměti. Tak prý na př. Indiánky dávají uspávající nápoj — odvar durmanu — svým mužům, když je chtějí oklamati. Manželé vidí prý vše, co se kolem nich děje, smějí se tomu, později ale naprosto na nic nedovedou se upamatovati.«

Dr. Pun vzal jinou knihu a pověděl Cliftonovi toto:

Roztrousí-li se listí durmanu na horkou desku kamen, vzniknou výpary omamující, člověk omdlí a vzbudí se v něm různé přeludy a křeče. Potře-li si člověk mastí z rozetřeného semena durmanového některá místa těla, zvláště pod

pažím, pocítí podivnou lehkost, jakoby lítal. Tento účinek pocítil na sobě turista Kaempfer, jenž procestoval Japonsko; po upotřebení opojného prostředku z durmanu zdálo se mu, jakoby na koni lítal skrz mraky.

»Podivuhodné jsou účinky durmanu, zejména na duševní stav člověka,« vykládal dr. Pun dále. »Z toho, co jste mi vyprávěl o zámečníkovi, soudím, že byl mu skutečně podán odvar durmanu, jenž přispěl k tomu, že na všechno, co v době opojení činil, později úplně zapomněl. Jest ovšem nevysvětlitelno, že si na to přece zase vzpomněl — možná že po letech.«

»Byl tedy spáchán jakýsi zločin, při němž zámečník nedobrovolně musil působiti,« prohodil Clifton.

Dr. Pun pokrčil ramenoma a usmál se.

»To spadá už do vaší působnosti, mr. Cliftone. Stal-li se skutečně zločin, zjistíte vy! Možná ovšem, že onen zámečník je stižen neobyčejnými

halucinacemi, jež by nasvědčovaly blížící se pomatenosti. Však zase se to nápadně shoduje s líčením účinků durmanu. «

Clifton poděkoval ochotnému učenci; a když mu byl přislíbil, že s ním sdělí další, opustil jej, hluboce zamyšlen.

II.

Léon Clifton prohlížel doma zápisky, týkající se jeho činnosti ve službách policie.

Hledal zde paprsek, jenž by mu osvítil temno záhady, v jaké halil se podivný případ Blocksův.

Byl nyní slavný detektiv jist, že přispěním Blocksovým byl skutečně někdo přikován, a že Blocks byl k tomu účelu omámen durmanem.

Starý zámečník nemohl se již na nic dalšího upamatovati, a znenáhla také zapomínal i na to, co byl s Cliftonem sdělil.

Duševní jeho stav byl nyní zcela normální, a Blocks sám již pochyboval, že by byl skutečně zažil, co se vynořilo z minulosti v jeho mysli.

»Přec jen jsem začínal blázniti!« říkal Cliftonovi.

Však detektiv nespouštěl se myšlenky, že Blocks byl při tajemné oné události skutečně činným.

Byl-li jím někdo opravdu přikován, pak zajisté nedostal se tak hned na svobodu. A zmizení jeho snad nezůstalo tajným.

Hledal tedy ve svých zápiskách, hlavně v seznamu osobu, jež staly se nezvěstnými a po nichž policie pátrala.

Byla jich značná řada.

Však téměř u všech byla dříve či později připojena poznámka, že zmizelý byl nalezen — živ nebo mrtev.

Pouze čtyři osoby postrádaly takové poznámky.

Třináctiletá Mary Brownová, dcera vdovy z 48. ave, 25 — nezvěstna půl roku.

Padesátiletý dělník John Smith z 60. ave, 5 — pohřešuje se již rok a čtvrt.

Dvacetiletá Emmy Craftová z 39. ave, 24 — zmizela před šesti roky.

A konečně dvaatřicetiletý soukromník Joe Marton z 15. ave, 10 — pohřešován již 10 let.

Z líčení zámečníka Blockse vysvítalo, že přikovaný byl muž. Mohl by to tedy býti jedině Joe Marton, neboť pouhého dělníka, jakým byl též nezvěstný John Smith, byl by sotva kdo přikoval.

Clifton vyňal jiný zápisník, v němž byly podrobnější údaje, týkající se zmizelých.

Nalezl zprávu o Martonovi a pozorně ji pročítal.

Joe Marton pocházel z chudobné rodiny, rovněž jako jeho starší bratr William.

Kdežto Joe živořil za bídný plat jako písař, William začal prováděti odvážné spekulace — téměř s prázdnýma rukama, štěstí mu neobyčejně

přálo. V době, jež předcházela zmizení mladšího Martona, byl William již boháč. Patřil mu dům v 15, avenue.

William vzal k sobě Joea, svěřiv mu obstarávání své rozsáhlé korespondence. Jeho láska k mladšímu byla všeobecně známa tak jako zase úcta tohoto ke staršímu, jenž zbavil jej úmorného, nevýnosného zaměstnání.

Joe Marton učinil si známost s jedinou dcerou bohatého chicagského obchodníka Lewise; tento ničeho nenamítal proti spojení s mužem, jejmuž bratr pro případ sňatku zajistil polovinu svého majetku, a kromě toho, když by sám zůstal svoboden, vše, co by zbylo po jeho smrti.

Krátce před dnem, kdy měly býti oddavky vykonány, dostavil se William Marton na policii, a oznámil, že jeho bratr zmizel. Odešel prý z domu, jako obyčejně, k návštěvě své nevěsty, a již se nevrátil. K Lewisovým toho dne vůbec ani nepřišel.

Vrátný Martonův, jenž byl policejně vyslechnut, udal, že Joe skutečně opustil dum a že byl v nejkrásnější náladě. Od té chvíle již jej neuzřel.

Policie zahájila pátrání po zmizelém. Horlivost její zvýšena, když William Marton přislíbil značnou odměnu za zprávu o bratrovi. Také Lewis uložil několik set dollarů pro toho, jenž by něco vypátral o zmizelém.

Však po mladším Martonovi nenalezena nejmenší stopa.

Všeobecně soudilo se, že Joe stal se obětí zločinu a jeho mrtvola že spočívá na dně jezera Michiganského, anebo že byla někde zakopána.

—

Nejhorlivějším z pátrajících byl tehdy sám Clifton, kterého však tentokrát příslovečné jeho štěstí opustilo. Brzy jiné události zaujaly cele jeho mysl. Však přece ve volných chvílích

neopomenul hledati stopu zmizelého — ovšem marně.

Konečně zařadil případ onen mezi nemnohé, jež snad asi navždy již zůstanou nevysvětlitelnými.

Až vyprávění Blocksovo vzbudilo v něm zase zájem o nezvěstného Joe Martona.

Napadlo jej, že onen přikovaný muž mohl by býti hledaný Joe.

Komu však bylo by záleželo na jeho uvěznění? A kde byl onen sklep, kde Blocks přikoval neznámého jeho muže?

Rozpomenuv se na výrok Blooksův, že bylo mu známo jméno muže, jenž podal mu nápoj, navštívil zámečníka, a vyjmenoval mu celou řadu zámožných občanů chicagských.

Uvedl také Williama Martona i Lewise; však Blocks stále vrtěl hlavou.

»Nepamatuji se už na nic! Jsem nyní přesvědčen, že všechno, co jsem vám vyprávěl,

řekl jsem v jakési nepříčetnosti, a že na tom není ani slova pravdy!«

»Upozorňuji vás, mr. Blockse,« ozval se Clifton vážně, »že vědomé popírání skutečnosti s vaší strany mohlo by míti jednou pro vás velice nepříjemné následky. Snad jste se přece upamatoval na jméno muže, jenž vás omámil; snad jej chcete ušetřiti z důvodů, jichž ovšem dosud neznám — možná, že vám pohrozil nebo něco slíbil «

»Mr. Cliftone, mohl bych s dobrým svědomím přísahati, že tomu není tak!« zvolal Blocks. »Opravdu nevím, kdo by onen muž mohl býti; a znovu tvrdím, že jsem měl jen jakousi představu, zajisté chorobnou.«

Clifton znal počestnost Blocksovu. Musil mu tedy uvěřiti.

Když však poradil se o tom s doktorem Punem, učenec prohlásil, že u Blockse mohla se

skutečně dostaviti zase naprostá ztráta paměti, co se týká onoho případu.

Anebo — dodal — byl Blocks skutečné nepříčetný, když Cliftonovi vyprávěl, co mu popletený mozek diktoval.

Clifton však nebyl z těch, kteří ustupují před záhadami, nesnadno anebo zdánlivě vůbec nerozluštitelnými.

Umínil si, že neustane v pátrání.

Nejdříve zašel do domu Lewisova, kdež se představil svým pravým jménem.

Obchodník s úžasem ptal se jej, jaký účel má tato návštěva.

»Zajisté se dosud pamatujete, že jsem také pátral po nešťastníku, jenž měl se státi vaším zetěm,« zahovořil Clifton.

Lewis přikývl a smutně si vzdechl.

»Nešťastný člověk!« přisvědčil. »Bezděky učinil také mou dceru nešťastnou. Ač již deset

let uplynulo od jeho zmizení, moje dcera dosud nemůže zapomenouti na svého ženicha.«

»Doslechl jsem, že důsledně odmítá všechny nápadníky.«

»Tak jest. Prohlašuje stále, že zůstane mu věrnou — aspoň do té doby, než bude jeho smrt nezvratné prokázána.«

»Dojemný to příklad lásky ke snoubenci. Však vaše dcera mohla by býti ještě šťastnou, kdyby podala ruku řádnému muži.«

» Totéž říkáme jí — já i moje choť; však ona neústupně trvá na svém.«

»Mr. Lewise, přál bych si, kdybych mohl vaší dceři dopomoci ku štěstí. To však by se mohlo státi jen tehdy, kdybych jí mohl podati důkaz, že Joe Marton skutečně již nežije.«

»Což se asi nikdy nepodaří!« řekl Lewis smutně. »Deset let již minulo —«

»A v jedenáctém roce právě muže se najiti ten důkaz,« přerušil jej Clifton.

»Vy snad již něco víte?« zvolal Lewis překvapen. »Joe tedy již opravdu mrtev ?«

»O jeho smrti nejsem dosud ničím přesvědčen. Zdá se mi však přece, že jsem nalezl jakousi stopu, jež mne snad uvede k cíli. Proto jsem přišel k vám, abych se vás na něco otázal.«

»Nuže, mr. Cliftone?«

»Není vám snad známo, že v době, kdy bylo již prohlášeno zasnoubení vaší dcery s mladším Martonem, dcera vaše byla by měla jiného nápadníka ?«

»Neměla nikoho!« rozhodně prohlásil Lewis. »Nebyli bychom zbraňovali Grace, již nade vše milujeme, kdyby si byla oblíbila třebas nuzáka. To ona věděla, a jistě by nám byla nezamlčela, že miluje jiného. Grace však naopak —«

»Tak jsem to nemyslil!« přerušil jej Clifton. »Míním nápadníka, jenž by byl neměl naděje, že mu svou lásku věnuje, a jenž potom snad z pomsty odstranil šťastnějšího soka.«

»Nikoli,« prohlásil Lewis. »Aspoň nevím o takovém.«

»Teď mi dovolte ještě jinou otázku, o níž však nezmíníte se nikomu — ani své choti, ani dceři.«

»Slibuji mlčení,« trochu udiven řekl Lewis.

»Nebyl snad William Marton z počátku zaujat proti sňatku svého bratra s miss Lewisovou?«

»On?« zvolal Lewis. »Naopak! On sám byl u nás, požádati o ruku Grace pro svého bratra; a ve své šlechetnosti odevzdal nám písemné prohlášení, že v den sňatku rozdělí se s Joem o svůj majetek, ač jsme takové oběti ani nežádali. Bylo by nám stačilo, kdyby byl bratrovi poskytl jen deset tisíc, které byly by se vložily do našeho obchodu.«

»Kterak choval se William k vám a k vaší dceři po zmizení svého bratra?«

»Jako řádný, čestný muž. Kolik útěšných slov pronesl k zarmoucené Grace! A později, kdy už přestal doufati, že by bratra ještě někdy uzřel,

začal naší dceři domlouvati, aby se nezříkala štěstí, po jakém touží skoro každá mladá dívka, aby se provdala, tím že se nezpronevěří památce svého snoubence. Ona však dbala jeho slov právě tak málo, jako našich.«

»A což miss — nemá snad nějaké podezření, týkající se zmizení mr. Martona ?«

»Kdyby měla, jistě by to byla již dávno oznámila. Jsem však přesvědčen, že neví o nic více, než my!« —

Od Lewise zašel Clifton k Williamu Martonovi, tentokrát v přestrojení, ohlásiv se nepravým jménem.

Teprv když stanul před Martonem, legitimoval se.

William Marton, muž statné postavy, obličeje vážného, podal Cliftonovi ruku, a hned zahovořil: »Zajisté přicházíte v záležitosti, týkající se mého nešťastného bratra?«

»Uhodl jste, mr. Martone.«

»Nalezl jste konečně snad nějakou stopu zmizelého ?« zvolal Marton se zřejmým překvapením. »Po tak dlouhé době — po desíti letech ?«

»Jsou to dosud jen pouhé domněnky, jistoty nemám dosud žádné,« odvětil Clifton.

»A že právě mne jste vyhledal, mr. Cliftone!« nějak prudce vyhrkl Marton.

»Inu, proto, že vy mohl byste snad nejlépe zodpověděti otázku, která mne teprv nyní napadla. Byl jste zajisté důvěrníkem svého bratra —«

»Ovšem! On přede mnou nikdy ničeho netajil.«

»Nuže, mohl byste se snad upamatovati, že by se byl mr. Joe stýkal s osobou, která še vyznala v jedech?«

»Domníváte se snad, že byl Joe otráven ?« vyhrkl William Marton.

»To nemohu přímo tvrditi. Prosím však, abyste mi odpověděl!«

William Marton se zamyslil. Posléze zavrtěl hlavou.

»Na takového člověka se nepamatuji. Oč vlastně tu jde?«

»Zdá se, že při zmizení vašeho bratra spolupůsobil omamující nápoj jisté jedovaté rostliny.«

Marton sebou trhl.

»Myslíte snad, že byl Joe někým omámen a potom odstraněn ?«

»Jak jsem již pravil, nevím vlastně dosud ničeho. Je tu jen jakési podezření.«

»A jaké? Proti komu?« vyzvídal Marton, jevě značné rozčilení.

Clifton pokrčil ramenoma.

»Promiňte, mr. Martone, že k tomu zatím neodpovím. Až budu míti určitější důkazy, pak se vám s tím svěřím. Možná, že se vám přec jen

podaří, upamatovati se na osobu, o níž jsem se zmínil. Potom, prosím, abyste mi to hned oznámil. Tím byste značně přispěl k rozluštění záhady, jež stala se mi prožluklým oříškem.«

»Milerád vám vyhovím, jenom, upamatuji-li se na něco! Věřte mi, mr. Cliftone, že bych raději už zvěděl, že Joe jest opravdu mrtev, než abych žil ještě déle v té trapné nejistotě. Ubohý Joe! — ten zajisté již není mezi živými! Vždyť by se jeho pobyt za tolik let přec jen prozradil! Chopte se toho poznovu, mr. Cliftone, prosím vás! Zdvojnásobím přislíbenou odměnu!«

» Vytknu si vypátrání osudu vašeho bratra jako svůj životní úkol, a doufám, že se přece domohu zdárného výsledku!«

III.

V jistém baru, nižšího řádu, jenž nalézal se ve 22. avenue, sedělo pozdě večer kolem stolu několik mužů, kteří popíjeli silné lihoviny.

Hovor jejich pojednou zabočil na spiritistické záhady. Někteří prohlašovali spiritismus za nesmysl nebo šalbu, jiní zase tvrdili, že život posmrtný jest přec jen možný; a hned vytasili se s příklady, o nichž někdy slyšeli.

»Já nejsem strašpytel, ani snad obmezenec!« ozval se mladý muž, jehož červený obličej a lesknoucí se oči svědčily, že dnes už »přebral«. »Jakživ jsem nevěřil ve strašidla, povídačkám, o

nich jsem se jenom smál, a — vidíte — teď jsem jiného náhledu!«

Odpůrci víry v posmrtný život poťouchle se ušklíbali, obhájcové její však horlivě kývali hlavou, majíce radost, že se jim dostalo posily.

»Nuže, master, co vás přimělo ku změně vaší víry či vlastně nevěry?« otázal se kdosi.

»Nic jiného, nežli že jsem nedávno viděl vlastníma očima strašidlo!«

»To snad, když jste byl v takové náladě, jako dnes!« dobíral si jej jeden.

» Master, vím dobře, že nejsem právě zcela střízliv. Tenkrát však požil jsem na noc jen malou sklínku ze své domácí zásoby, a byl jsem při vědomí zcela jasném !«

»Nuže, kde jste viděl to strašidlo? A jaké bylo?«

»Zajisté bílé, viďte? Musilo být bílé, neboť strašidla objevují se jen v noci, a ve tmě přece lze rozeznati jen bílé předměty!« vtipkoval jeden z nevěřících.

»Nikoli bílé, nýbrž černé!« tvrdil mladý muž.

»Pak byla tehdy tma bílá, že jste mohl v ní viděti černé strašidlo!« usmál se jeden z hostí, a jeho stoupenci propukli ve smích.

»Když mi nevěříte, pomlčím o tom!« pohněval se mladý muž.

»Jen vyprávějte!« domlouval mu jeden z pověrčivých. »Možná, že ti Tomáši potom umlknou!«

»Vyprávějte, vyprávějte! Něco takového i Tomáše zajímá!«

Mladý muž se napil, a potom zahovořil: »Stalo se to v našem domě.«

»A kde je ten »váš dům«, master ?«

»Kdybyste mne znali, snadno byste uhodli. Myslím však, že není třeba, udávati ulici, ani jméno mého zaměstnavatele, zvláště, když mi doporučil, abych o tom pomlčel.«

»Pěkně posloucháte svého pána!«

»Vždyť já jsem mu nepřislíbil mlčení! Ostatně,

nikdo z mého vyprávění nezví, koho se to týká. Přece mohu povídati, co jsem zažil — to by mi nemohl zakázati ani president!«

»Nuže, spokojíme se s událostí v bezejmenné ulici, v domě bezejmenného zaměstnavatele bezejmenného jeho podřízeného!« zasmál se jeden z nevěřících.

»A teď, prosím, už žádné vyrušování!« žádal jiný, v jehož obličeji jevila se nedočkavost.

Za všeobecného ticha začal mladý muž: »Obývám v domě svého zaměstnavatele přízemní světnici, v níž pravidelně k desáté hodině uléhám. Můj zaměstnavatel netrpí, aby jeho podřízení přicházeli později domu. Minulý týden v patek nemohl jsem dlouho usnouti. Byla již půlnoc a já jsem se dosud převaloval na loži. Konečně mne napadlo, abych si vyšel na čerstvý vzduch. Vstal jsem, oblékl se, opustil světnici a zaměřil jsem na malý dvorek našeho domu. Zde jsem se procházel chvíli. Když však jsem se začal

třásti zimou, vracel jsem se domu. A tu zaslechl jsem na konci chodby, nedaleko schodu, jakýsi šramot. Vyňal jsem tedy z kapsy zápalky a jednu jsem rozžehl. Pod schody stála postava, zahalená dlouhým rouchem, černé barvy. Obličeje jsem u ní neuzřel. Rozžehnuv několik zápalek najednou, přikročil jsem k ní a zvolal jsem: »Kdo to?« Však pojednou ovanul mne proud vzduchu, světlo zhaslo — udělalo se mi nevolno, a já jsem klesl k zemi. Když jsem nabyl vědomí, ležel jsem dosud na chodbě, všecek zkřehlý. Vzpomněl jsem si na příšerné zjevení, otřásl jsem se hrůzou — a — nedivte se mi, zajisté nikdo z vás v takovém případě nebyl by si jinak počínal! — kvapil jsem ke své světnici. Vrazil jsem dovnitř, zamkl a honem jsem rozsvítil lampu. Po té jsem se svlékl, nahlédl pod nábytek i do všech koutů a skočil jsem do postele. Když jsem se ráno probudil, lampa ještě hořela. Zmínil jsem se svému pánu o tajemném zjevení. On mne mlčky

vyslechl, a potom řekl: »Byl to zajisté jen přelud — ač, já jsem zde jednou už také viděl něco podobného! Bude nejlépe, když o tom pomlčíte! Nechci, aby se naši lidé báli v mém domě bydleti. — Nuže, pánové?«

»Byl to skutečně jen přelud,« ozval se jeden z hostí, však již s tváří vážnou. »Ovšem, poněkud podivný, že jej v různých dobách dva lidé v témž domě viděli.«

»Snad to byl někdo z domu, jenž si zahrál na strašidlo — buď ze žertu nebo z jiného důvodu.«

»Anebo cizí člověk, jenž snad měl v úmyslu, vykonati zločin.«

Však mladý muž ke všem těmto řečem vrtěl hlavou.

»Personál mého chefa nedopustil by se takového uličnictví. A cizí nemůže do domu vniknouti — bez vědomí vrátného.«

»Což tedy někdo z rodiny vašeho zaměstnavatele ?«

»Můj pán jest dosud svoboden — a nemá již nikoho příbuzného od té doby, co ztratil bratra. — Jsem přesvědčen, pánové, že jsem viděl opravdu ducha; tím spíše, že můj pán — ač jinak naprostý odpůrce spiritismu a pověr — byl mým sdělením velice překvapen. Domnívám se, že také on v tom shledává něco nadpřirozeného, třeba se k tomu nechtěl přiznati.«

O příhodě mladého muže rozpředla se nyní čilá debata, při níž vysloveny nej rozmanitější názory.

Konečně mladý muž, vypiv ještě několik sklínek, zdvihl se, pozdravil své druhy a trochu vrávoravým krokem opustil bar.

Za chvíli vyšel za ním prostě oděný muž, jenž napadal na levou nohu.

Následoval jej v jisté vzdálenosti, ani na chvíli nespustiv jej se zřetele.

Mladý muž ani netušil, že je stopován. Bruče si oblíbený tehdy popěvek milostný:

»ó, drahá, nechoď ode mne, mně svírá hrozná tíž, jak balvan je ta předtucha, že neuzřím té již!« motal se ulicemi.

Konečně zabočil do 15. ave, a zazvonil u domu, označeného číslem 10.

Kulhavý muž, jenž právě stanul ve výklenku u vrat protějšího domu, zakýval hlavou.

Vrata čísla 10. se otevřela, jimi vyhlédl vousatý muž, jenž příchozího uvítal: »To je dost, že jdete, Pavle! Už se chystám do postele !«

»No, no, mr. Burtone, to přece není ještě pozdě!« odmlouval mladík.

Jeho další řeč však již nedoletěla na ulici, neboť vrátný, opustiv příchozího, právě bouchnul vraty a hlučně je zamykal.

Kulhavý muž belhal se k nároží. Když však vkročil do sousední ulice, jeho chůze byla již zcela normální..

IV.

Byla temná noc, hodina před půlnocí.

Před domem Williama Martona stanuly dvě postavy.

» Mějte na vše dobrý pozor, Browne!« bylo slyšeti šepot. » Zejména, aby nikdo nevyšel z domu — ať již vraty či oknem. Zadržte každého, kdo by chtěl opustit tuto budovu.«

»Ano, master, můžete se na mne spolehnouti!«

Pak hlasy umlkly. Bylo slyšeti slaboučký cvakot zámku na domovních vratech, jež se posléze zvolna otevírala, tak zvolna, že by toho nikdo nebyl zpozoroval.

Jedna postava zmizela — načež vrata se opět polehounku přivírala.

Zanechme muže, stojícího před domem, a jděme za jeho druhem.

Sotva se octnul v temném průjezdě, stanul a chvíli naslouchal. V domě bylo hrobové ticho.

Muž onen vyňal svítilničku, a brzy zazářil uzoučký proud světla, z něhož však ani jediný paprsek nepadl na onu osobu.

Vetřelec neslyšnými, pomalými kroky bral se podle zdi. Konečně stanul u schodů, obrátil se a zase naslouchal.

Stále příšerné ticho, nerušené nejslabším zvukem.

Postava odvážila se do malé chodby.

Nápis na prvních dveřích hlásal, že za nimi bydli vrátný, jehož byt měl okno na ulici, hned vedle vrat, takže vrátný mohl oknem dobře viděti každého, kdo zazvoněním dovolával se otevření vrat.

Záhadný muž jako duch plížil se okolo dveří; pak zabočil do jiné chodby, z níž vedly schody vzhůru. V této chodbě byly zase dveře, uzavírající byt sluhy Martonova.

Byty ostatního personálu služebného či obchodního nalézaly se ve dvorním křídle.

V prvém patře byl byt majitele domu, jenž neměl jiných nájemníků. Patro druhé bylo vyhraženo místnostem manipulačním; v ostatních patrech byly sklady.

Neznámý muž uchýlil se do výklenku v chodbě, nedaleko dveří bytu sluhova, a hned uhasí úzký proužek světla.

Chodba zahalena opět čirou tmou.

Hrobové ticho bylo pojednou přerušeno rezavým zvukem.

To chrápal sluha Martonův, jenž měl dnes zajisté tvrdé spaní.

Minuta míjela za minutou.

Posléze bylo slyšeti z bytu sluhova hrknutí,

jemuž následoval známý kovový úder nástěnných hodin.

Hodiny odbíjely dvanáctou.

V tom ozval se nahoře nad schody tichý šelest, jenž znenáhla se blížil.

Ač byla na schodech také čirá tma, přece bylo zříti, že po nich zvolna sestupuje veliká, černá postava. Stanula v chodbičce, a potom zaměřila k jejímu konci.

Vetřelec, jenž dosud skrýval se ve výklenku, vyplížil se ven, a ploužil se za černou postavou.

Ta však pojednou zmizela.

Neznámý muž stanul — a ve chvíli vytryskl slabý proud světla.

V záři elektrické svítilny bylo zříti na zemi schoulenou postavu, úplně zahalenou černým rouchem. Bylato vlastně beztvárná černá hmota, jež — jak se zdálo — neměla hlavy, ani rukou.

Muž se svítilnou napřáhl revolver a zvolal

tlumeným hlasem: »Nechť jsi kdokoliv, vzdej se — jinak střelím!«

Postava se nepohnula.

V tom vyrazil proud vzduchu, jenž dotknul se obličeje muže se svítilnou.

Ten prudce ucouvl, zapotácel se, revolver i svítilna vypadly mu z ruky, a za chvíli bouchlo jeho tělo o kamenné dlaždice...

Na chodníku před domem Martonovým neslyšnými kroky dlouho přecházel soudruh záhadného vetřelce, jejž tento byl nazval Brownem.

Konečně přitiskl se ke zdi domu, sáhl do kapsy a vyňal z pouzdra hodinky, jejichž ciferník jasné zářil.

»Už jedna pryč — a on se dosud nevrací!« zabručel Brown. »Počkám ještě půl hodiny — a potom vniknu do domu, třebas mne snad čeká přísná domluva! Bojím se, že jej tam stihlo něco zlého!«

Uplynulo zase čtvrt hodiny.

V tom ozvaly se od nároží pádné kroky.

»Hlídka!« zahučel Brown. »Ta mne zde nesmí zastihnouti!«

Kvapně vklouzl do domu a opatrně přivíral vrata.

Když však zub kliky zapadl, cvaklo to dosti silně.

Za chvíli bylo slyšeti kvapné kroky, a hned na to tichý hovor.

»Také jsem to slyšel. Někdo zde zavřel vrata a nezamknul. To je podezřelé!«

»Musíme se podívati!«

Bylo slyšeti, jak někdo u sousedních domů zkouši pořadem, jsou-li vrata zamčena.

Brown tiše zaklel.

»Dnes jsou ku podivu ostražití! Je to mrzuté, že právě dnes, kdežto jindy —«

V tom zarachotila klika na vratech domu Martonova — a vrata se otevřela.

»Haló, tu je to!« bylo slyšeti venku hlas.

Brown chtěl proběhnout! prájezdem dozadu. Však hned si to rozmyslil. .

»Když už jsou zde, bude lépe, aby obyvatelstvo domu nepobouřili!« zahučel, a směle vkročil mezi vrata. Té chvíle zazářily venku dvě elektrické svítilny. Bylo zříti dva policisty, kteří kromě svítilen drželi ještě také revolvery.

»Proč není zamčeno ?« zvolal jeden, uzřev neznámého muže. »Kdo jste?«

»Jen tiše, pánové!« žádal je Brown. »Neděje se tu nic nedovoleného.«

Sáhl do kapsy a podal jim tuhý lístek. Při tom pronesl šeptem tato slova: zčervená nula.«

»Našinec!« zamumlali oba strážníci současně.

»A co tu děláte, mr. Browne?«

Brown vyšel s nimi na ulici a něco jim šeptal.

»Máme zde setrvati?« otázal se jeden strážník.

»Nikoli. Není třeba. Však nebudete daleko,

abyste neslyšeli signál, budu-li nucen dovolávati se. vašeho přispění.«

Strážníci pozdravili a vzdálili se.

Brown zase přecházel po chodníku.

Pojednou ozval se v domě tlumený výkřik.

Tak volá člověk, když se něčeho zděsil.

Brown skokem octnul se v průjezdě.

Za chvíli slyšel bouchnutí dveřmi a kvapné kroky.

Pak následovaly zmatené hlasy, jejichž smyslu však nerozuměl.

»Něco se stalo!« zahučel Brown. »Musím vyčkati jeho signál.«

Po té bylo slyšeti v domě dupot, tu bližší, tu vzdálenější, a při tom stále nesrozumitelné hlasy.

Konečně vpadlo do průjezdu světlo — objevili se dva mužové, poloodění. Jeden držel lucernu a revolver, druhý, o mnoho mladší, měl v ruce nůž, podobný dýce.

Když uzřeli Browna, trhli sebou; starší vykřikl:

» Vrata jsou otevřena!«

A hned zaměřil na Browna revolverem.

»Jenom klid, pánové k žádal je Brown, přibližuje se k nim s rukama do výše zdviženýma. » Nejsem zlosyn, nýbrž zřízenec tajné policie.«

»To by mohl říci každý!« vykřiknul starší muž, vrátný Burton. »Stůjte, sice střelím!«

»Můžete se přesvědčiti, master! Ponechám ruce ve výši, vy můžete na mne stále mířiti, a váš druh ať zatím prohledá mé kapsy. Je v nich revolver, zabiják — těch ať se zmocní, bojíte-li se, že bych vás jimi ohrožoval. Najdete také mou legitimaci.«

»Prohledejte jej, Pavle!« žádal vrátný. »Však dříve doběhnete pro klíč a zamkněte, ač není-li zámek porouchán. A při tom zkuste dovolati se hlídky!«

»Ano, zavolejte ji; není daleko! Najdete v mé náprsní kapse píšťalku; tou jistě přivoláte policii!«

Pavel přinesl klíč. Než však přikročil ke vratům, třesoucíma se rukama prohledal Browna, jenž stále držel obě ruce nad hlavou. Vrátný ustavičně mířil na něho revolverem.

Pavel zmocnil se zbraní Brownových; nalezl také legitimaci chicagského detektiva, samočinná pouta, elektrickou svítilnu a píšťalku zvláštního tvaru.

»Nuže, už mi věříte ?« otázal se Brown.

»Uvěříme teprv tehdy, až policie dosvědčí, že jste skutečně detektiv. Zavolejte, Pavle, hlídku!«

A když Brown mladíkovi znovu připomněl, aby jen zapískal, vrátný řekl kvapně: »Nikoli, toho nečiňte! Kdož ví, zdali by tento vetřelec, jenž jest snad nepravý detektiv, signálem nedostal posilu. Stačí, když zavoláte !«

Netrvalo dlouho, tichou nocí zavzněl pronikavý hlas Pavlův; volání ozvalo se ještě několikrát.

»Píšťalka byla by vám lépe posloužila,« prohodil Brown, načež obrátil se ke vrátnému.

»Kde je můj druh, master? Stalo se mu snad něco?« otázal se.

»Pán jej hlídá,« zněla úsečná odpověď.

»Hm — hlídá jej!« zahučel Brown. »Tedy jej polapili v domnění, že je to lupič? Tomu bych ani neuvěřil!«

Konečně zazněly venku kvapné kroky, a zanedlouho vrazili do domu dva strážníci.

»Co se tu děje?« vykřikl jeden.

»Tito pánové nechtějí mi věřiti, že jsem detektiv,« obrátil se k nim Brown. »Dal jsem „jim vše, co mám u sebe, i legitimaci; a přece —«

» Je to detektiv Brown!« tvrdil jeden strážník.

»Proč však nás voláte?«

»Předně, že nám byl tento muž podezřelý — jak by nebyl, když vniknul v noci do domu zamčeného! — a potom, máme zde ještě jeho druha! Ten snad je také detektiv ?«

»Ovšem,« odvětil strážník. »Však se o tom přesvědčíme! Kde jest nyní?«

»Dole na chodbě. Hlídá jej mr. Marton.«

K žádosti Brownově byla vrata zamčena a jeden strážník zůstal v průjezdě.

Druhý s Brownem a oběma muži vešel do chodby, kde asi deset krokův od bytu sluhy Pavla stál William Marton, oděný županem, v ruce drže revolver. U jeho nohou hořela petrolejová lampa a svíce v trojramenném svícnu, jejichž svit ozařoval schoulenou postavu vousatého muže, jenž bez hnutí spočíval na dlaždicích.

»Nebesa, on je snad mrtev?« vykřikl Brown, a skokem byl u onoho muže.

»Myslím, že dosud žije,« ozval se William Marton. »Aspoň ucítil jsem, že mu srdce ještě bije. Kdo však je to? A kterak dostal se v noci do mého domu?«

»Kdo je to?« zvolal Brown. »Teď už toho nemusím tajiti! Je to— Léon Clifton!«

Všichni s úžasem zahleděli se na muže, spočívajícího na dlaždicích.

»Clifton? A proč on vniknul jako lupič do mého domu ?« zvolal Marton rozhorlen.

»Vysvětlí vám to, mr. Martone, až zase nabude vědomí. Já jsem při jeho výpravě sice spolupůsobil;však nejsem oprávněn mluviti za mr. Cliftona! Nyní však musíme poskytnouti jemu pomoci. Mr. Marton propůjčí nám laskavě prázdnou místnost k uložení mr. Cliftona.«

Detektiv byl dopraven do světnice Pavlovy a zde položen na jeho postel.

Zatím co Brown svlékal Cliftona, aby se přesvědčil, není-li někde raněn, vyprávěl Pavel k jeho žádosti, kterak nalezl Cliftona.

Byl prý pojednou probuzen ze spaní nesrozumitelným zvoláním, jemuž následoval dunivý pád. Pavel doznal, že se bál vyjíti ven.

Konečně však se zastyděl za svou slabost, pootevřel dvéře a posvítil si lampou na chodbu. Když uzřel zde ležící mužské tělo, rozběhl se do bytu vrátného, a potom probudili mr. Martona, jenž s nimi seběhl do chodby. K jeho rozkazu šli se podívati ke vratům, jsou-li zamčena, a tu setkali se s druhým detektivem.

»Byl jsem přesvědčen, že je to lupič,« ozval se nyní William Marton, ukazuje na Cliftona. »A domníval jsem se, že asi sklouzl po dlaždicích a prudkým nárazem že pozbyl vědomí. Měl jsem v úmyslu, po přivolání hlídky dáti jej dopraviti na policii.«

Brown — přispěním policisty — jal se nyní úsilovně křísiti Cliftona, na jehož těle neshledáno nejmenšího zranění; však nechtělo se jim to zdařiti.

Konečně vzpomněl si strážník, že jeho soudruh v průjezdě má u sebe zvláštní přípravek, jenž vydává silně dráždící výpary — veřejnosti

dosud neznámý křísivý prostředek, vynález to bratra strážníkova.

Doběhl pro něj — a za chvíli Clifton již seděl na loži.

Když vypil sklenici čerstvé vody, jeho smysly zase nabyly své obvyklé bystrosti.

Slezl s postele a odmítnuv přispění, přešel dvakrát světnicí, spokojeně se usmívaje.

»Cítíte se již volným, mr. Cliftone?« otázal se jej William Marton.

A když detektiv přisvědčil, žádal Martou, aby mu vysvětlil, proč bez jeho vědomí vniknul násilně do jeho domu.

»Povím vám to, mr. Martoe — však beze svědkti!« řekl Clifton a ohlédl se po přítomných.

Poněvadž Brown po těchto slovech ihned odcházel a mr. Marton ničeho nenamítal, vzdálili se také ostatní. Nešli však daleko; stanuli nedaleko dveří na chodbě.

»Nuže, mr. Cliftone?« otázal se Marton.

»Ve vašem domě prý straší, mr. Martone?«

William Marton sebou trhl. Hned však se usmál smutně.

»Tedy již to také víte? Zajisté Pavel —«

»Ano, prozradil to, ač se mnou nemluvil ani slova.«

A nyní vyprávěl Clifton, co byl slyšel z úst Pavlových, když seděl nedaleko něho tenkrát v baru ve 22. avenue.

»Bylo mi ihned nápadné zjevování se strašidla v naší pokročilé době. Proto jsem sledoval mladíka, a vypátral jsem, že je u vás sluhou a že zde bydlí. Chtěl jsem viděti také ono »strašidlo.«. Proto dnešní výprava, jež — bohužel — nedopadla, jak jsem si přál. Strašidlo jsem sice viděl, však omráčilo mne a uteklo mi.«

»Vy jste něco viděl ?« užasl Marton.

»Právě takovou černou postavu, jako váš sluha a jako vy před tím. A podivno, že rovněž mne,

jako Pavla, omámila, kdežto vy jste také tomu ušel!«

»Poněvadž jsem se strašidlu zdaleka vyhnul!« doznal Marton. »Ač myslím, že jsme zřeli všichni tři jen pouhý přelud!«

» Přelud nedovedl by dva lidi týmž způsobem zbaviti vědomí!«

»Pak — ac neverim v život posmrtný — přec jen musím se domnívati, že to snad bloudí duch mého nešťastného bratra!«

»Anebo raffinovaný darebák!« zvolal Clifton. »Mr. Martone, musíte dovoliti. aby byly všechny místnosti domu ihned prohledány a vaši lidé podrobeni výslechu. «

»Přejete-li si toho, mr. Cliftone,« řekl Marton mrzutě — »ač já bych raději byl už zase na loži.«

»Je to snad ve vašem vlastním zájmu! Kdož ví, jaké nebezpečí hrozí vám v nejbližších dnech!«

»Provedu vás tedy,« svoloval Marton. »Nebylo

však od vás hezké, mr. Cliftone, že jste mne nezasvětil do svého plánu!«

»Bylo toho třeba, mr. Martone. Tajemství, do něhož jsou zasvěceny tři osoby, přestává býti už tajemstvím. A mně šlo o to, aby můj plán se neprozradil.«

»Nuže, sečkejte zde. Půjdu nahoru tepleji se obléci,« řekl Marton a vyšel ven.

Clifton setrval ve světnici, přivolav k sobě Browna.

V.

Za čtvrt hodiny byl Marton opět dole, řádně oblečen.

»Kam nejdříve ?«

»Prohledáme kout, kde mne to strašidlo napadlo,« ozval se Clifton.

Provázen Martonem a Brownem — při svitu luceren — kráčel na konec chodby.

»Aj, zde jsou dveře — zajisté do sklepa?« zvolal. »že jsem si jich dříve nepovšimnul! Musíme se podívati, zdali se tam strašidlo neschovalo. Kdo má klíč od sklepa, mr. Martone ?«

»Já! Ve sklepě mám uložena vzácná vína, jež jsem lacino skoupil pro svou spotřebu.«

»Nuže, zapůjčte nám klíče, nebo mám otevříti sám?«

A když Marton svolil, otevřel Clifton svým kladívkem.

Detektiv obrátil se ke strážníkovi, jenž zůstal se sluhou a vrátným na chodbě.

»Až uslyšíte signál, pospěšte k nám!«

Potom sestupovali všichni tři po úzkých stupních do sklepa, v němž bylo několik sudů, prázdné i láhvemi naplněné bedny, jakož i jednotlivé láhve v písku.

Clifton a Brown ihned začali oklepávati sudy, a prohlížeti bedny, prázdné pak převraceli.

V tom, když chtěli jednu bednu v koutě odtáhnouti, přiblížil se k nim Marton.

»Jen pomalu, pánové, ať mne nepřipravíte o nejvzácnější druh! Pomohu vám!«

Sotva dořekl, zapotáceli se oba detektivové a klesli k zemi.

Marton prchal odtud ke schodům. Blíže východu padl u jedné bedny, za chvíli však se opět zdvihl, učinil několik skoků a potom se zase svalil, aby se nepohnul.

Lidé na chodbě slyšeli trojí temný pád ve sklepě.

Jati neblahou předtuchou, seběhli tam — a nalezli všechny tři bez vědomí. Vzduchem šířil se podivný, opojný zápach.

» Honem s nimi ven!« vykřikl vrátný. »Jistě jsou tu omamující výpary z mladého vína!«

Bezvědomí vyneseni na chodbu a brzy vzkříšeni.

Když jim bylo oznámeno, v jakém stavu nalezli je ve sklepě, trhl sebou Marton. »že jen jsem na to zapomněl! Mám tam skutečné zásobu mladého vína, jehož výpary bývají nebezpečné. Musím dáti sklep náležitě provětrati!«

»Já tam však přece ještě dnes půjdu!« prohlásil Clifton.

» Půjdu s vámi!« nabízel se Brown.

»Nechoďte!« zrazoval je Marton. »Vždyť tam nikoho nenajdete — v tom otravném ovzduší!«

»Zabezpečíme se!« řekl Clifton. »Ručníky, dvě houby a oceť!« žádal.

Když to bylo doneseno, ovázali si ústa a nos. Ocet v houbě zadrží výpary.

Marton chtěl také s nimi; však Clifton jej odmítnul.

»Zbytečně se namáháte!« řekl Marton. »Jsem přesvědčen, že nic nevypátráte, neboť honíte se za pouhým přeludem.«

Detektivové však toho nedbali.

Směle vkročili znovu do sklepa, a opět začali s prohlídkou.

Tu nalezl Clifton pod jednou bednou blíže východu malý gumový váček s delší rourkou,

která byla opatřena neprodyšnou uzávěrkou, jež však dala se snadno odstraniti.

Schoval nález, a teď přikročil k bedně s láhvemi. Když ji odtáhli, nalezli pod ní malá, železná dvířka.

Clifton je snadno otevřel a nahlédl do otvoru, spustiv tam svítilnu. Příkré úzké schody se mu objevily.

Sešel po nich s Brownem. Byli v úzkém sklípku, jenž měl ve zdích několik otvorů.

V zemi opět železná dvířka. Zase je otevřeli; opět schůdky do hloubi.

A když sestoupili pod neobyčejně tlustou klenbu do sklepení, jež nemělo nijakého otvoru v silných zdích, uzřeli v koutě hromadu houní a peřin, a podle nich velikou mísu s masem a chlebem, jakož i láhev vína.

Ve zdi nad peřinami byl kruh, od něhož splýval dlouhý řetěz.

»Zde je to!« zvolal Clifton. »Starý Blocks přec jen se nemýlil! Toť ono sklepení!«

Ze hromady peřin vynořila se hubená postava muže, jenž byl hrozně zarostlý vlasy a vousy, a jehož obličej měl barvu mrtvoly. Byl připoután řetězem, jenž visel od kruhu, v pasu jej obepínajícího. Ruce měl také volně spoutány. Přes ústa měl podivný obvaz.

»Joe Martone!« zvolal Clifton, a přistoupil k němu.

Přikovaný zarachotil řetězy a z očí mu vyhrkly slzy. Chtěl promluviti; však zvuk odumřel mu pod obvazem.

Clifton vyňal jemný pilníček, a brzy sprostil ubožáka pout, i obvazu.

»Znáte jméno svého věznitele?« otázal se Clifton.

Vězeň zavrtěl hlavou.

»Nikoli,« zašeptal, a z očí mu zase vyhrkly slzy. »Kdo však jste vy?«

»Vaši osvoboditelé k odvětil Clifton s pohnutím.

Nezdržuje se zde již déle, vyvedl Clifton přispěním Brownovým vězně po schodech vzhůru.

Na chodbě stojící lidé zděsili se neznámého, jenž vyhlížel jako příšera.

»Kdo je to?« vykřikl vrátný. »Musím honem pro pána, aby se podíval na polapené strašidlo!«

Však Clifton zvolal: »Zde zůstanete! Vy mi za něj ručíte!« obrátil se k policistovi.

A nedbaje již o něho, kráčel s Brownem a vysvobozeným mužem k bytu Martonovu.

Na chodbě vyšel jim vstříc William Marton.

»O, bratře, Williame!« zaúpěl Joe.

William přitiskl ruku k čelu a zvolal: »Možno-li? Toť hlas mého bratra! Nebesa, snad to není Joe?«

»Joe Marton !« přisvědčil Clifton.

William přiskočil k nebožákovi a prudce jej

objal, nazývaje ho nejněžnějšími jmény, a při tom hned plakal, hned se smál.

Však Joe nepromluvil ani slova. Bylo zřejmo, jak se třese v náručí bratrově.

»Kterak jsi se sem dostal, Joe?« zvolal nyní William. »A kde jsi byl tak dlouho? Již po deset let oplakával jsem tě jako mrtvého!«

»Byl ve vašem sklepě, v tajném sklípku!« ozval se Clifton.

»V mém domě? To není možno! Vždyť by se to nebylo dalo utajiti! V tajném sklípku? Nevím o takovém úkrytu! A kdo mu donášel potravu? A proč jej tam věznil? Mluv, Joe, mluv přece!«

»Neznám onoho, jenž mi do sklípku donášel potravu, « zašeptal Joe.

»Pak to bylo ono strašidlo!« zvolal William Marton. »Musí se to vyšetřiti! Posléze byl to někdo z mých lidí!«

»Dovolte, master,« přerušil jej Clifton, »třeba jsem již došel svého cíle, přece musím vykonati

ještě další prohlídku. Snad to strašidlo najdeme — u vás!«

»U mne? Kterak by se ke mně dostalo, aniž bych o tom věděl ?«

»Trvám na svém, mr. Martone! Prosím, zaveďte nás do svého bytu !«

William již neodporoval. Zatím co Brown střežil v předpokoji oba bratry, procházel Clifton ostatní komnaty.

Když se opět objevil u svého druha, měl v ruce kus ohořelé černé látky.

»Mr. Martone, ve vaší ložnici nalezl jsem toto v kamnech. Jsou tam ještě menší zbytky spálené látky, popel je dosud teplý. Strašidlo nedávno spálilo své roucho — u vás! A ještě něco jsem tam objevil, mr. Martone! Ve vaší posteli jest ukryt starý rukopis, obsahující recepty různých přípravků durmanu, jakož i oznamujícího plynu. Tímto plynem byl omámen sluha Pavel, když viděl strašidlo, plyn onen omámil také mne dnes

na chodbě, a potom ještě jednou, když jsem byl s vámi ve sklepě. Tam nalezl jsem přístrojek k vypuštění plynu.« .

Ukázal gumový balonek s rourkou.

William Marton, bledý jako stěna, hleděl na Cliftona.

»Mr. Martone, vyslechněte mne dále. Před desíti roky byl zdejší zámečník Blocks vyčastován odvarem durmanu, a potom musil ve sklepě přikovati vašeho bratra. Požitý nápoj zbavil jej paměti pro to, co se tehdy zde dělo. Po desíti letech Blocks si na to však přece vzpomněl. Nevěděl však, kde se to stalo, jméno onoho muže naprosto vymizelo z jeho paměti. Tušil jsem zločin, pátral jsem, a dnes vím již tolik, že mohu pověděti toto: Joe Marton byl uvězněn vlastním svým bratrem. Ano, vy, mr. Martone, vše jste nastrojil, a potom staral jste se o uvězněného, aby tam dole nezhynul hladem a zimou! Abyste tam mohl nerušeně docházeti,

zahrál jste si na strašidlo. Vy jste mneomámil plynem, když jsem vás potají sledoval, potom jste ulehl, načež vás povolali ke mně. A když jsem chtěl, abyste mne následoval při prohlídce domu, zašel jste si pro plyn a zároveň jste spálil roucho strašidla. Když pak ve sklepě měl jsem již odhaliti tajná dvířka, omámil jste mne a mého druha, načež ukryl jste přístroj pod bednou. Zařídil jste vše tak chytře, aby také vás omámily domnělé výpary z vína. Nuže, mr. Williame Martone, co k tomu odpovíte ?«

»Že je to nesmysl! Vždyť by přece můj bratr byl poznal, kdo k němu dochází!«

»On to věděl ubožák. Však vy jste mu asi pohrozil, a on bojí se vás prozraditi. Proč jste to učinil, mr. Martone ?«

William Marton sevřel si dlaněmi čelo.

»Osud je mocnější než člověk!« zvolal smutně. »Ano, já jsem uvěznil bratra, ač mi to působilo nesmírný žal. Nemohl jsem však jinak, věřte mi!

Musil jsem jej přikovati, aby mi snad neuprchl, musil jsem zabrániti, aby se nestal chotěm dcery Lewisovy!«

»Vždyť ale přál jste tomu spojení?« podivil se Clifton.

»Jenom na oko, mr. Cliftone! Děsil jsem se lásky těch dvou, musil jsem buď jak buď zabrániti jejich sňatku. Zvěděl jsem hrozné tajemství, jež mne tíží jako balvan, a které se mnou bude pochováno. Věděl jsem, že Joe od Grace nikdy neupustí — a proto jsem jej musil takto odstraniti. Doufal jsem, že po jeho zmizení miss Lewisová provdá se za jiného, a potom byl bych bratra pustil na svobodu. Byli bychom si vymyslili vysvětlení, kde byl tak dlouho, on by mne nebyl prozradil, neboť mne miluje právě tak, jako já jeho! Však Grace chtěla mu zůstati věrnou, musil jsem jej tedy dále vězniti.«

»Proč však jste bratrovi nepověděl o tom

tajemství? Zajisté, je-li tak závažné, jistě by se již neucházd o svou snoubenku!«

» Kdybyste věděl, mr. Cliftone! — Ne, ne, vy nesmíte nic zvěděli, tak jako vůbec nikdo na světě! A nyní mne zatkněte, mr. Cliftone!«

Hluboce dojatý detektiv nemohl jinak, než vykonati svou povinnost.

Zanechav u plačícího Joea svého druha, v průvodu obou strážníků odvedl Williama i vrátného Burtona na komisařství...

William Marton byl odsouzen pro věznění svého bratra. Při výslechu pověděl jen to, co jest nám již známo. Důvod uvěznění nechtěl udati.

Když se před nastoupením trestu loučil s bratrem, prosil jej, aby miss Lewisové nedával svého jména. Joe konečně mu to přislíbil.

»Lépe by mi bylo, kdybych byl ve svém vězení zhynul !« řekl Joe zdrcen. »Ztroskotal jsi štěstí mého života, Williame!«

»Ubohý Joe, nesmělo být jinak — třebas mi

tvoje, blaho bylo nade vše! Ty však nikdy nesmíš pojmouti Grace za manželku!«

Za nedlouho Joe Marton zmizel z Chicaga, aniž byl by kdo zvěděl, kam se uchýlil.

Vrátný Burton, jenž doznal, že věděl o uvěznění mladšího Martóna, byl také odsouzen pro spoluvinu. Brzy však ve vězení těžce onemocněl. Před smrtí dal si k sobě zavolati Cliftona, jemuž svěřil tajemství svého pána, když mu byl Clifton přísahal, že toho nikomu nezjeví.

Detektiv setrval u nebožáka, jenž v jeho přítomnosti pracoval k poslední hodině.

V horečném blouznění vykřikoval nesrozumitelná slova. Poslední jeho větou byla tato: »Vždyť Joe — nikdo — nesmi — zvěděti, že Grace jest jeho — sestrou!«